

Festes i Fires

Estem en un mes festiu i vacacional per antonomàsia: el dia de l'aniversari de la Constitució de 1978, la Immaculada Concepció, Nadal, Sant Esteve. El desembre, deixant de banda el període estiuenc, és el mes de l'any que compta amb més dies festius a banda dels diumenges, té molts, com diuen els gals, «jours feriés» o sigui dies de fira, literalment. Però passa que en lloc d'assistir a unes fires ben marcades en el calendari, amb un programa concret d'activitats per portar-hi a terme, les quals coses contribuirien a un assentament social de la festa i a la seva popularitat; s'hi genera molta confusió al seu voltant.

¿Tan difícil és arribar a un calendari festiu pactat, negociat i ben definit per a Catalunya? ¿Fins on pot arribar el poder central a l'hora d'imposar-nos celebracions que de vegades són esquerpes a la tradició catalana a costa d'altres més arrelades a casa nostra? ¿Per què la Generalitat no ha deixat transluir abans la seva postura envers aquesta problemàtica? Pel que fa a les dues festes locals que el municipi inclou cada any en el calendari, que és la màxima competència que hi té, enguany no hi ha hagut cap problema. ¿Per què tots plegats hem deixat que certes festes s'hagin esmicolat i hagin estat allò que no ha d'ésser mai una festa: ni festa ni dia feiner, que certes botigues obrin i d'altres no o bé que una faci allò que fa la veïna o allò que diguin els «quefes»?

Les festes són lligams de primera magnitud, per bé que siguin de caire desenfadat, entre la classe política d'una societat (que intervé directament en la seva designació) i la resta que, en definitiva, l'ha de fruit. Es quelcom com la relació entre venedors i compradors en una fira com cal. Que el seu muntatge, la celebració en un dia escaient, que s'hi venguin unes bones mercaderies, són condicions necessàries per al bon resultat de la fira: resultats econòmics, socials, culturals i també d'esbarjo personal. Aquests dies els indicis han estat d'una mala fira: descontentament en els sectors econòmics, igualment en la societat que fa una festa però l'haurà de recuperar més endavant (on és aleshores la festa?), migradesa en l'aprofitament cultural d'aquesta festa rebotada, en resum una jornada tediosa per a molts.

I és que una fira és un esdeveniment social important, un mirall de la societat de retruc, una presa de la pressió sanguínia del **stablishment** en un moment i en un lloc determinat. El públic visitant lliga, de forma més o menys interessada, simplista o per mimetisme o bé per ignorància, la fira amb el sistema i quan aquesta resulta «light» el sistema en surt ferit, no solament la dita fira. D'aquí la importància de les festes o, com dirien els nostres veïns del nord, dels dies de fira.